

F. t. L. om Ændr. af L. ang. Lovgivningen og Forvaltningen i de sønderj. Landsdele.

- a) Forordning af 27. Maj 1848 sigtende til Forbedring i Husmænds og Indersters Kaar,
- b) Lov Nr. 87 af 23. Maj 1902 om Fæste-, Leje- og Tjenestehuse,
- c) Lov Nr. 352 af 2. Juni 1917 om superficiære Fæste- og Lejeforhold,
- d) Lov Nr. 505 af 28. September 1918 om Afløsning af Grundbyrder,
- e) Lov Nr. 373 af 30. Juni 1919 om Fæstegodsets Overgang til Selveje og om Brug af Huse paa Landet.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved de sønderjydske Landsdeles Genforening med Danmark fandtes det ikke ønskeligt straks at lade den danske Lovgivning i sin Helhed træde i Kraft i Landsdelene, hvorimod det ved Lov Nr. 288 af 28. Juni 1920 § 1 bestemtes, at den i Landsdelene gældende Ret skulde forblive i Kraft, forsaavidt den ikke ændredes ved samtidige eller senere givne danske Love, eller Ændringen maatte anses som en Følge af selve Indlemmelsen (Suverænitets Overgang fra Tyskland til Danmark). I Paragraffens 2. Stk. er det derhos fastsat, at Bestemmelser, som var udstedt efter den 11. November 1918 eller i Henhold til den Forbundsraadet ved tysk Rigslov af 4. August 1914 tillagte Beføjelse, kan ophæves ved kongelig Anordning, forsaavidt de ikke maatte bortfalde paa anden Maade.

Allerede samtidig med fornævnte Lov af 28. Juni 1920 stadfæstedes en Række andre Love, ved hvilke den i de sønderjydske Landsdele gældende Ret ændredes helt eller med visse Lempelser i Overensstemmelse med dansk Lovgivning, og i Løbet af den siden da forløbne Tid er ved en yderligere Række af specielle Love den danske Lovgivnings Herredømme i Landsdelene saaledes udvidet, at den ved disses Indlemmelse i Danmark bestaaende Lovgivning nu kun er gældende i meget begrænset Omfang.

Da denne Tilstand imidlertid er Resultat af et betydeligt Antal Love, der er vedtagne og stadfæstede gennem en Aarrække, er der opstaaet Trang til paa eet Sted at faa tilvejebragt en Oversigt over, hvilke ved Indlemmelsen gældende Love der fremdeles er i Kraft. En Konstatering heraf kunde vel ske ved en ministeriel Bekendtgørelse, men forskellige Omstændigheder taler for i Stedet derfor paa det nuværende Stadium at søge fornævnte Lov Nr. 288 af 28. Juni 1920 ændret derhen, at det fastslaas, at dansk Lovgivning nu i sin Helhed sættes i Kraft i de sønderjydske Landsdele, kun med visse bestemt angivne Undtagelser.

I saa Henseende skal først anføres, at Bestemmelserne i nysnævnte Lovs § 1 kan give Anledning til Tvivl med Hensyn til, i hvilket Omfang selve Indlemmelsen (Suverænitets Overgang) har ændret den i Landsdelene tidligere gældende Ret. Vedrørende Bestemmelsen i Paragraffens 2. Stk. bemærkes, at der kun er udstedt en enkelt Anordning af den der nævnte Art, nemlig Anordning Nr. 431 af 6. August 1920 om Ophævelse af det tyske Forbundsraads Bekendtgørelse af 15. Marts angaaende Handel med Landejendomme, og det kan næppe betegnes som ganske klart, hvorvidt de paagældende tyske Bestemmelser iøvrigt er bortfaldet „paa anden Maade“. Hertil kommer, at forskellige ældre Lovbestemmelser for Landsdelene (f. Eks. Mose-Lovgivningen), som formeltvedblivende er i Kraft, er uden praktisk Betydning, men ikke kan ventes ophævet ved specielle Love, da Forslag til saadanne i hvert Fald ikke foreløbig kan ventes udarbejdet. Ligeledes findes der Lovbestemmelser (f. Eks. en Lov af 3. Januar 1873 om Afløsning af Realbyrder), hvis Bestemmelser ikke kan gennemføres som Følge af, at Gennemførelsen kun kan foregaa gennem Myndigheder, som ikke findes i Danmark og heller ikke i Henhold til Bestemmelsen i § 15 i oftnævnte Lov Nr. 288 af 28. Juni 1920 kan erstattes af andre.

De siden denne Lovs Ikrafttræden indvundne Erfaringer har formentlig vist, at det nu ikke vil være forbundet med nogen Betænkelighed ved en almindelig Lovbestemmelse at ophæve de ældre Lovbestemmelser af disse Arter, ligesom det for at fjerne de foran nævnte Tvivlsmaal maa anses for ønskeligt at fastslaa, at Rets tilstanden i de sønderjydske Landsdele herefter hviler paa den danske Lovgivnings Grundlag. Det kan derfor næppe betvivles, at det i det praktiske Retsliv vil hilses med Tilfredshed, om Bestemmelserne i § 1 i oftnævnte Lov af 28. Juni 1920 ophæves og erstattes af Bestemmelser, som giver et klart Udtryk for de faktisk bestaaende Forhold.